

тракаха картечници отъ незнайнитѣ си легла, загърмѣха пушки, батареи и скоро всичко се слѣ въ единѣ невъобразимѣ трѣсъкъ. Доловетѣ заехтѣха, планината се покри съ черенѣ димѣ. И всрѣдъ този адски ревѣ, въ който смъртъта бѣ всичко, а животътѣ нищо, една шепа българи съ чиличени сърдца изправиха мченически-тѣ си тѣла, за да дадатъ вѣченѣ примѣръ на поколѣнния, че Родината е най-скжпото за българина. Кървавиятѣ предговорѣ на Каймакчаланската епопея започна.

Дѣсната група (поручикѣ Овчаровѣ) 7-а рота, подпомогната отъ дружинната поддръжка 10-а рота, командувана отъ капитанѣ Юрдановѣ, и отъ току-що пристигналата 14-а рота, командувана отъ поручикѣ Мечковѣ, подѣ ужаса на картечния, миненѣ, бомбовѣ и артилерийски огнѣ настжпи смѣло и на ножѣ завладѣ височината предѣ кошаритѣ. Изгубилѣ височината, врагътѣ засипа ротитѣ съ огнева лава отъ шрапнели, гранати, куршуми и бомби. Всички се затаиха на заетитѣ мѣста и никой не мръдна. Злобно съскаха чугуненитѣ отломки и костѣха животѣ тѣла.

Въ тѣзи тежки минути командирѣтъ на 10-а рота, храбриятѣ шестдесетѣ и три годишенѣ капитанѣ—доброволецѣ Юрдановѣ Дечко, се изправи предѣ ротата си съ гола сабя въ ржка, помладѣ отъ младитѣ, вдигна ротата си, която бѣ дружинна поддръжка, и всрѣдъ огнения адѣ се понесе за ударѣ на ножѣ къмѣ кошаритѣ. Блеснаха остри ножове и мощно българско ура огласи околнитѣ височини. 10-а рота, начело съ храбрия си командирѣ, унесена, превъзможна смъртъта, стигна кошаритѣ и се хвърли на ножѣ, като завладѣ окопитѣ на врага и запали кошаритѣ. Легендарниятѣ герой капитанѣ Юрдановѣ Дечко, изпълнилѣ достойно своя дългѣ къмѣ Родината, съ усмивка на уста пронизанѣ склопи очи.

Срѣдната група на капитанѣ Александровѣ при настжплението си бѣ задържана отъ една сръбска рота, която дочака нашитѣ роти да се приближатѣ на 20 крачки и ги обсипа съ бомби. Като настрѣхнали тигри, стиснали здраво пушкитѣ, нашитѣ войници отъ 6-а рота изреваха мощно ура и се нахвърлиха на ножѣ срещу неприятелската рота, която бѣ се заслонила задѣ една висока скала. Пръвѣ се изкачи старшиятѣ подофицерѣ Кудовѣ Стойчо Пенчевѣ, замахна къмѣ врага и сразенѣ падна възнакъ. Смъртъта на героя озвѣри другаритѣ му и тѣ се нахвърлиха отъ всички страни върху скалата. Блеснаха остри ножове, счепкаха се силни мишци. Скоро десетки вражески трупове паднаха около Стойчо. Цѣлата неприятелска рота бѣ избита, съ изключение на 13 живи пленници.

Лѣвата група на капитанѣ Инзовѣ настжпи енергично, прогони на ножѣ противника отъ преднитѣ му окопи и овладѣ жълтата височина. По-нататѣшното настжпление на ротитѣ стана невъзможно, защото противникътѣ ги засипа съ пушеченѣ, картеченѣ и фланговѣ артилерийски огнѣ отъ батареитѣ, разположени на Джемаатѣ и Папалазо. Следѣ завладяване на Жълтата височина дойдоха 2 роти отъ 2/56-а дружина съ 2 картечници и заеха височината, а 15-а рота бѣ изпратена поддръжка на дѣсната и срѣдна групи отъ 2-а дружина.